

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10.284 van 22 april 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Beiden optredend in eigen naam en in hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X.

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, optredend in eigen naam en in hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen, en die verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn, op 31 januari 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 3 januari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekers en hun twee kinderen verklaren de Moldavische nationaliteit te hebben en verklaren op 22 mei 2002 in het Belgische Rijk aangekomen te zijn.

Op 28 mei 2002 vroegen zij een eerste maal de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Op 24 december 2002 werden de aanvragen afgesloten met bevestigende beslissingen van weigering van verblijf genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring tegen voormelde beslissingen, werden op 26 oktober 2005 door de Raad van State verworpen (R.v.St., nr. 150.790 en nr. 150.796).

Op 29 maart 2004 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 15 december 2005 verklaarde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag onontvankelijk.

Op 9 december 2005 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in. Op 20 april 2006 werd deze aanvraag afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de voormelde beslissing werd door de Raad van State verworpen (R.v.St. nr. 169.867 van 6 april 2007).

Op 15 februari 2006 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet. Op 13 november 2007 besloot de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot de onontvankelijkheid van de aanvraag.

Op 27 november 2007 vernietigde de Raad van State de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 15 december 2005 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag van 29 maart 2004 om machtiging tot verblijf (arrest nr. 177.216).

Op 28 maart 2008 werd de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 november 2007 waarbij de aanvraag van 15 februari 2006 om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen (RvV, nr. 9311, 28 maart 2008).

Op 3 januari 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een nieuwe beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag van 29 maart 2004 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…) Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De bewering dat betrokkenen geïntegreerd zijn, Nederlandse taallessen hebben gevolgd, diverse aanbevelingsbrieven voorleggen, een ruime kennissen- en vriendkring hebben en dat de heer S. (...) werkwilg is en verschillende werkbeloftes voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 15/12/1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al. 2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielaanvraag en dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 28/05/2002 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op 24/12/2002 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), hun betekend op 27/12/2002. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) en verbleven van 27/12/2002 tot 09/12/2005 illegaal in België.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de eerste beslissing van het CGVS, ingesteld bij de Raad van State, werden verworpen op 26/10/2005. (Raad van State, afdeling Administratie, arrest nr. 150.790 (voor meneer S.(...)) en arrest nr. 150.796 (voor mevrouw S. (...))

Op 09/12/2005 vroegen betrokkenen een tweede maal asiel aan. Deze aanvraag werd op 02/05/2006 eveneens afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het CGVS, hun betekend op 03/05/2006. Opnieuw verkozen betrokkenen geen gevolg te geven aan het BGV en sindsdien verblijven zij weer illegaal in België. Uit deze langdurige perioden van illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedures (namelijk 7 maanden voor de eerste asielaanvraag en iets minder dan 5 maanden voor de tweede aanvraag) was zeker niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de tweede beslissing van het CGVS werden verworpen op 06/04/2007 (Raad van State, arrest nr. 169.867).

Wat betreft het feit dat hun kinderen in België geboren zijn; betrokken verklaren niet waarom dit feit op zich een uitzonderlijke omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook het feit dat hun kinderen nooit elders gewoond hebben dan in België vormt evenmin een buitengewone omstandigheid. Het feit dat betrokkenen geen gevolg hebben gegeven aan het BGV, zowel na de eerste asielaanvraag als na de tweede asielaanvraag, is te wijten aan hun eigen houding op dat moment. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Tevens kan het feit dat hun kinderen naar de kleuterschool gaan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België. (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916)

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de bewering dat betrokkenen problemen zouden hebben gehad in het land van herkomst dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen hiervan geen bewijzen voorleggen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen problemen zouden hebben gehad volstaan niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen de verzoekers geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden worden door de bevoegde instanties. De elementen te ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de loutere vermelding van art. 10.1 van het BUPO en art. 22-22bis van de Belgische grondwet, kan niet weerhouden worden vermits betrokkenen geen bewijzen leveren die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde artikels."

2. Onderzoek van het beroep.

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 27, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij

wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), juncto de schending van de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekers betogen dat in de beslissing van 3 januari 2008 geen rekening wordt gehouden met de aanvullende gegevens/elementen die werden toegevoegd per aanvullende aanvraag tot verblijfsmachtiging overgemaakt per aangetekend schrijven van 4 januari 2008 en dat daarenboven blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing bijna identiek is als deze vervat in de negatieve beslissing van 13 november 2007, met als enig onderscheid dat in de bestreden beslissing de paragraaf omtrent de schending van het kinderrechtenverdrag en de daarin opgenomen verplichtingen, niet werd weerhouden.

In een eerste onderdeel betogen verzoekers dat de bestreden beslissing nalaat te motiveren dat de verwijdering van verzoekers en hun minderjarige kinderen, in het licht van de aangevoerde feitelijke gegevens, proportioneel is met de negatieve invloed op de ontwikkeling en opvoeding van de minderjarige kinderen, kortom dat de verwijdering beantwoordt aan een dwingende maatschappelijke behoefte. Verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad van State, met name R.v.St. nr. 127.325 van 22 januari 2004, om aan te tonen dat bij een gebrek aan bijzondere omstandigheden de beslissing moet motiveren waarom de verwijdering in het licht van artikel 8 EVRM voldoet aan een maatschappelijke behoefte. De bestreden beslissing voegt in vergelijking met de negatieve beslissing van 15 december 2005, die werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 177.216 van 27 november 2007, slechts één bijkomend motief toe. De bestreden beslissing voert aan dat geboorte in België, nooit elders gewoond hebben en het volgen van kleuteronderwijs geen buitengewone omstandigheid is en dat alles trouwens te wijten is aan de houding van verzoekers zelf. Een afweging met artikel 8 EVRM wordt niet gemaakt. Volgens de bestreden beslissing zou er enkel sprake kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM voor zover de verwijdering een scheiding van de familieleden tot gevolg zou hebben, wat niet het geval is. Verder stelt de bestreden beslissing louter dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM, zodat dit grondrecht evenmin van toepassing is, zonder verdere motivering, terwijl artikel 8 EVRM naast het recht op familie- en gezinsleven ook het recht op privé-leven inhoudt, dat veel ruimer is. Het betreft ook extra-familiale relaties die zelfs van zakelijke aard kunnen zijn. Bijgevolg valt de opleiding/opvoeding, zeker bij schoolgaande kinderen, op zich reeds onder de bescherming van artikel 8 EVRM. In elk individueel geval moet worden nagegaan of het maatschappelijk belang van een verwijderingsmaatregel in verhouding staat tot het berokkende nadeel.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers hun aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9, 3de lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekers hebben volgende buitengewone omstandigheden aangevoerd in hun aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf van 29 maart 2004:

- Het feit dat verzoekers onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst gezien de problemen die geleid hebben tot hun asielaanvraag en gezien verzoekers in hun land van herkomst niets meer hebben.
- Het is onredelijk verzoekers te verplichten terug te keren naar Moldavië om daar hun verzoek in te dienen, gezien zij hun leven in België intussen volledig georganiseerd hebben en dienvolgens vergaand vervreemd zijn van hun land van herkomst.
- Verzoeker staat ook in voor twee kleine kinderen.
- Verzoekers wijzen ook op de integratie en het kennelijk gegrond karakter van hun verzoek tot regularisatie. Ook de integratie van de minderjarige kinderen zou bij een (tijdelijke) terugkeer onderbroken worden, hetgeen bijzonder “tegenaangewezen” voorkomt. De kinderen hebben nooit elders gewoond dan in België, zodat het zinvol kan zijn hen verder in deze vertrouwde omgeving te laten opgroeien.

Op 4 januari 2005 dienen verzoekers nog aanvullende documenten in, met name een getuigenis en bewijzen van het volgen van Nederlandse cursussen.

Ook op 28 april 2005 dienen verzoekers nog aanvullende documenten in, met name een aantal getuigenissen aangaande hun goed gedrag, werkbereidheid en ver gevorderde integratie.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verweerder geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- *“De bewering dat betrokkenen geïntegreerd zijn, Nederlandse taallessen hebben gevolgd, diverse aanbevelingsbrieven voorleggen, een ruime kennissen- en vriendkring hebben en dat de heer S. (...) werkwilg is en verschillende werkbelofes voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag (...) in België wordt ingediend.”*
- *“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun asielaanvraag en dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten.”* De eerste asielaanvraag van betrokkenen werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf, genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De vorderingen tot schorsing en nietigverklaring bij de Raad van State tegen deze beslissingen werden verworpen. Ook hun tweede asielaanvraag werd geweigerd en opnieuw verkozen betrokkenen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De vorderingen bij de Raad van State tegen deze beslissingen werden eveneens verworpen. De duur van de asielprocedures namelijk 7 maanden, respectievelijk 5 maanden was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.
- Betrokkenen tonen niet aan waarom het feit dat hun kinderen in België werden geboren en nooit elders woonden een buitengewone omstandigheid uitmaakt. *“Het feit dat betrokkenen geen gevolg hebben gegeven aan het BGV, zowel na de eerste asielaanvraag als na de tweede asielaanvraag, is te wijten aan hun eigen houding op dat moment. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Tevens kan het feit dat hun kinderen naar de kleuterschool gaan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België. (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916)”*.
- Artikel 8 van het EVRM is niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.
- Van de problemen in het land van herkomst worden geen bewijzen voorgelegd, *“bovendien voegen de verzoekers geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden worden door de bevoegde instanties. De elementen te ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”*
- *“Ook de loutere vermelding van art. 10.1 van het BUPO en art. 22-22bis van de Belgische grondwet, kan niet weerhouden worden vermits betrokkenen geen bewijzen leveren die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde artikels.”*

Uit de voormelde overwegingen blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken uitvoerig is ingegaan op alle elementen die door verzoekers als buitengewone omstandigheden werden aangevoerd in hun aanvraag van 29 maart 2004. Ook de aanvullende documenten die door verzoekers later werden neergelegd, werden duidelijk betrokken in de beoordeling van hun aanvraag, zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Daar waar verzoekers stellen dat er geen rekening werd gehouden met de

aanvullende elementen die zij op 4 januari 2008 nog hebben meegedeeld aan de administratie, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op te merken dat de bestreden beslissing reeds dateert van 3 januari 2008, zodat het de administratie niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met elementen die haar worden overgemaakt nadat zij reeds een beslissing heeft genomen.

Daar waar verzoekers stellen dat de motivering van de bestreden beslissing bijna identiek is als deze vervat in de negatieve beslissing van 13 november 2007, met als enig onderscheid dat in de bestreden beslissing de paragraaf omtrent de schending van het kinderrechtenverdrag en de daarin opgenomen verplichtingen, niet werd weerhouden, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn aanvraag van 15 februari 2006 bijna dezelfde buitengewone omstandigheden heeft opgeworpen als in zijn aanvraag van 29 maart 2004, zodat de gemachtigde op bijna dezelfde argumenten diende te antwoorden. Het is echter duidelijk dat beide aanvragen als individuele gevallen werden behandeld daar de motiveringen niet identiek zijn, doch anders zijn, daar waar de in de aanvraag opgeworpen elementen eveneens verschillend zijn.

Verzoekers verwijten de minister van Binnenlandse Zaken dat hij niet heeft nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen hun belangen (en dan voornamelijk die van hun kinderen) en de belangen van de Staat. Het feit dat de bestreden beslissing aanvoert dat het gegeven dat hun kinderen in België geboren zijn, nooit elders gewoond hebben en kleuteronderwijs volgen geen buitengewone omstandigheid is en dat alles te wijten is aan de houding van verzoekers en het feit dat de bestreden beslissing verder stelt, zonder enige verdere motivering, dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM, zodat dit grondrecht gewoon niet van toepassing is, maakt volgens verzoekers geen voldoende afweging uit.

Verzoekers merken terecht op dat moet worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekers (inzonderheid hun kinderen) en de belangen van de (Belgische) staat in het kader van het legitiem doel, zoals omschreven in het tweede lid van artikel 8 EVRM. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken wel een dergelijk onderzoek heeft verricht. De bestreden beslissing motiveert vooreerst waarom het feit dat de kinderen in België geboren zijn, geen buitengewone omstandigheid vormt, alsook dat het onderbreken van het schooljaar van de kinderen geen buitengewone omstandigheid vormt gezien ze nog geen 6 jaar zijn en dus nog niet schoolplichtig zijn. Vervolgens motiveert de beslissing omtrent het schoollopen van de kinderen, dat artikel 8 EVRM niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Verder motiveert de bestreden beslissing dat de gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing hield wel degelijk rekening met de jonge leeftijd van de kinderen, met het gegeven dat ze in België geboren werden en hier school lopen, en concludeerde dat de tijdelijke verplichte terugkeer met het oog op het aanvragen van verblijfsdocumenten niet disproportioneel is in het kader van artikel 8 EVRM gezien er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Verzoekers betwisten niet dat er geen verbreking is van de familiale banden, maar stellen dat bescherming geboden door artikel 8 EVRM ruimer is dan het recht op familie- en gezinsleven. Verzoekers stellen dat het "continueren van een opleiding/opvoeding zeker bij schoolgaande kinderen op zich reeds valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM". Dienaangaande heeft de Raad van State reeds gesteld dat artikel 8 EVRM geen waarborg inhoudt voor onderwijs op het Belgisch grondgebied (R.v.St. nr. 165.277, van 29 november 2006). Bovendien heeft de Raad van State echter meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.St., nr. 172.824 van 27 juni 2007, R.v.St., nr. 151.290 van 14 november

2005, R.v.St., nr. 140.615 van 15 februari 2005, R.v.St., nr. 102.840 van 23 januari 2002). Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken heeft onderzocht of er een evenwicht bestaat tussen enerzijds de verzoekers' belangen en anderzijds de belangen van de Belgische Staat.

Het arrest R.v.St., nr. 127.325 van 22 januari 2004, waar verzoekers naar verwijzen betreft een arrest in uiterst dringende noodzakelijkheid, waarbij de Raad van State slechts is overgegaan tot een prima facie onderzoek van de zaak. Bovendien zijn de feitelijke omstandigheden totaal verschillend daar het in deze zaak twee jonge kinderen betreft die tengevolge van de echtscheidingsprocedure van hun ouders opgevoed werden door de vader in België. De vader bleek dit echter niet aan te kunnen, waarop de moeder van de kinderen naar België terugkeerde om voor haar kinderen te zorgen. Zij diende een aanvraag om machtiging tot verblijf in. De aanvraag werd onontvankelijk verklaard, waardoor de moeder van haar twee kinderen dreigde gescheiden te worden, m.a.w. zou er in dit geval wel een verbreking zijn van de familiale banden, hetgeen in casu niet het geval is. In de voormelde zaak werden de kinderen op geen enkel ogenblik verplicht het land te verlaten. Verzoekers kunnen zich dan ook niet dienstig op dit arrest beroepen.

Het arrest R.v.St., nr. 177.216 van 27 november 2007, waar verzoekers eveneens naar verwijzen betreft een vernietigingsarrest van de Raad van State. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf werd vernietigd omdat ze geen enkele motivering bevatte met betrekking tot de ontwikkeling van de minderjarige kinderen. In casu bevat de bestreden beslissing wel een motivering omtrent de ontwikkeling van de minderjarige kinderen en de proportionaliteit van een tijdelijke verwijdering. Verzoekers kunnen zich dan ook niet dienstig op dit arrest beroepen.

Een schending van artikel 8 EVRM, juncto de motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

In een tweede onderdeel van het enig middel voeren verzoekers aan dat de aangevoerde motieven de bestreden beslissing niet in redelijkheid schragen.

De Raad wijst erop dat hij zich niet in de plaats vermag te stellen van de minister van Binnenlandse Zaken bij de toetsing van de beoordeling van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel. De Raad kan bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Eerstens stellen verzoekers dat daar waar de bestreden beslissing motiveert dat de eventuele schade in de opvoeding/ontwikkeling van de kinderen te wijten is aan de houding van de ouders, zodat deze niet kan ingeroepen worden, de loutere omstandigheid dat de ouders door hun illegaal verblijf hebben bijgedragen tot het voortbestaan van een buitengewone omstandigheid, hen de mogelijkheid niet ontnemt zich te beroepen op artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet, zeker niet wanneer de bijzondere omstandigheden betrekking hebben op de minderjarige kinderen, die uiteindelijk niet kunnen verweten worden dat zij hun ouders vergezellen. De buitengewone omstandigheid moet niet onvoorzienbaar zijn, en mag zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan repatriëerd worden.

Nergens stelt de bestreden beslissing dat de buitengewone omstandigheid onvoorzienbaar moet zijn en dat betrokkene indien zij zich gedragen als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt, niet deels zelf aan de oorzaak mogen liggen van de moeilijke terugkeer

naar hun land van herkomst. De bestreden beslissing gaat eerst na of de eventuele schade in de opvoeding en ontwikkeling van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt en komt zoals uit het volgende onderdeel van het middel zal blijken, terecht tot de conclusie dat dit niet zo is. Daarnaast wijst de bestreden beslissing naar het feit dat de ouders deels zelf hebben bijgedragen aan de precaire situatie waarin zij zich bevinden, waarbij de opleiding van de kinderen in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Ten tweede stellen verzoekers dat, waar de bestreden beslissing motiveert dat de kinderen niet schoolplichtig zijn zodat de school geen buitengewone omstandigheid is voor de kinderen, zij in hun aanvraag niet hadden opgeworpen dat de kinderen het kleuteronderwijs volgen, maar wel hadden gewezen op de negatieve impact op de geestelijke, zedelijke en maatschappelijke ontwikkeling die een terugkeer teweegbrengt omwille van de school taal, integratie, cultuur assimilatie. Daarenboven stellen verzoekers dat de verwerende partij bij het nemen van de beslissing zich moet baseren op alle gegevens die haar bekend zijn, dus ook de gegevens aangevoerd in het verzoekschrift tot schorsing- en nietigverklaring voor de Raad van State waarbij op blz. 4-5 uitgebreid wordt ingegaan op de negatieve implicaties die een onderbreking in de opvoeding, integratie en opleiding teweegbrengt, met een duidelijke verwijzing naar artikel 27.1 van het Kinderrechtenverdrag waarbij de Staten er zich toe verbinden zorg te dragen voor de lichamelijke, geestelijke, intellectuele, zedelijke en maatschappelijke ontwikkeling van het kind.

Het is correct dat de verwerende partij met alle hem gekende gegevens rekening dient te houden. Verzoekers kunnen echter niet zomaar nieuwe elementen aanhalen in een verzoekschrift en eisen dat deze worden in aanmerking genomen, wanneer er een nieuwe beslissing dient genomen te worden na een vernietiging door de Raad van State. Enkel de inhoud van het arrest van de Raad van State heeft kracht van gewijsde. Indien verzoekers van oordeel waren dat niet alle buitengewone omstandigheden werden opgeworpen in de aanvraag, dan dienden zij een aanvullende aanvraag in te dienen, waarin deze bijkomende elementen werden uiteengezet. Evenmin kunnen verzoekers dienstig verwijzen naar hun aanvullende aanvraag van 4 januari 2008, aangezien, zoals hiervoor reeds besproken, blijkt dat deze dateert van na de bestreden beslissing. Noch in hun oorspronkelijke aanvraag, noch in hun aanvullingen hebben verzoekers melding gemaakt van een schending van het Verdrag inzake de rechten van het Kind, zodat de administratie hier dan ook niet diende op te antwoorden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat voor zover verzoekers de rechtstreekse schending van artikel 27 van het Kinderrechtenverdrag aanvoeren, dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Daar waar verzoekers stellen dat zij niet hadden opgeworpen dat de kinderen kleuteronderwijs volgen, maar wel hadden gewezen op de negatieve impact op de geestelijke, zedelijke en maatschappelijke ontwikkeling op de kinderen, dat een terugkeer teweegbrengt omwille van de school taal, integratie, cultuur assimilatie, wijst de Raad erop dat verzoekers in hun aanvraag enkel gesteld hebben dat de kinderen nooit elders hebben gewoond dan in België, zodat het zinvol kan zijn hen verder in deze vertrouwde omgeving te laten opgroeien en dat de integratie van de minderjarige kinderen onderbroken zou worden bij een (tijdelijke)

terugkeer, hetgeen bijzonder “tegenaangewezen” voorkomt. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken diende dan ook enkel deze argumenten te beantwoorden en niet op elementen die voor het eerst werden opgeworpen in het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring.

De bestreden beslissing antwoordt hierop als volgt:

“Wat betreft het feit dat hun kinderen in België geboren zijn; betrokken verklaren niet waarom dit feit op zich een uitzonderlijke omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook het feit dat hun kinderen nooit elders gewoond hebben dan in België vormt evenmin een buitengewone omstandigheid. Het feit dat betrokkenen geen gevolg hebben gegeven aan het BGV, zowel na de eerste asielaanvraag als na de tweede asielaanvraag, is te wijten aan hun eigen houding op dat moment. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Tevens kan het feit dat hun kinderen naar de kleuterschool gaan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België. (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916)”

De motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de kinderen is in tegenstelling tot wat verzoekers beweren niet beperkt tot het niet-schoolplichtig zijn. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam ook in overweging dat de kinderen in België werden geboren, en oordeelde terecht dat dit gegeven, noch het feit dat de kinderen in België naar school gaan, een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet. Deze overweging is niet kennelijk onredelijk gezien beide kinderen op het ogenblik van de bestreden beslissing 5 jaar oud waren. Het betreft nog zeer jonge kinderen die zich nog zeer gemakkelijk aanpassen aan nieuwe omstandigheden. Bovendien houdt de bestreden beslissing niet in dat verzoekers nooit meer toegelaten zullen worden tot het Belgisch grondgebied. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf moeten indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekers tonen aldus niet aan dat het hen omwille van de kinderen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om een aanvraag in te dienen via de gewone procedure. Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat het feit dat de kinderen van verzoekers de streektaal spreken, de Vlaamse manier van leven en cultuur kennen, dat ze kleuteronderwijs volgen en dat ze hier goed geïntegreerd zijn eerder elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en bijgevolg nog niet aan de orde zijn, gezien de bestreden beslissing zich enkel uitspreekt over de ontvankelijkheid van de aanvraag. Verzoekers maken een schending van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel geenszins aannemelijk.

In zoverre verzoekers de schending van artikel 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag hebben aangevoerd, wijst de Raad erop dat verzoekers niet aangeven op welke wijze de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag geschonden werden. Luidens artikel 39/69, § 1, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004, R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004, R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006). Het middel is dan ook onontvankelijk wat deze ingeroepen schendingen betreft.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006

houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER.

J. CAMU.